

poročevalec

DRŽAVNEGA SVETA REPUBLIKE SLOVENIJE

Ljubljana, 23. oktober 2006

letnik XIV

št. 18

Mnenje državnega sveta ob obravnavi predloga zakona o dohodnini - druga obravnava

Mnenje državnega sveta ob obravnavi predloga zakona o davku od dohodkov pravnih oseb - druga obravnava

Mnenje državnega sveta ob obravnavi predloga zakona o davčnem postopku - druga obravnava

Sklepi državnega sveta iz svoje pristojnosti

Druga alineja 1. odstavka 97. člena Ustave republike skovenije - državni svet daje državnemu zboru mnenja o vseh zadevah iz njegove pristojnosti

Mnenje državnega sveta ob obravnavi **predloga zakona o dohodnini** - druga obravnava, EPA 1071

Državni svet Republike Slovenije je na 47. seji, dne 11. 10. 2006, na podlagi druge alineje prvega odstavka 97. člena Ustave Republike Slovenije (Ur. l. RS, št. 33/91-I, 42/97, 66/2000, 24/03 in 69/04) sprejel naslednje

M N E N J E

k predlogu zakona o dohodnini (ZDoh-2)- druga obravnava

Državni svet meni, da predlogi reformnih zakonov uvajajo nekatere zelo koristne poenostavitve davčne zakonodaje in davčnega postopka, pri čemer se bodo administrativni stroški davčnih postopkov nekoliko znižali. Z vidika razbremenitve gospodarstva predložene spremembe zakonov po mnenju državnega sveta ne prinašajo podjetjem pričakovanih učinkov, prav tako pa se v predlogih pogreša ukrepe, ki bi pospeševali investicijsko dejavnost. Spremembe davčne zakonodaje pomenijo korak v pravo smer, učinkovito razbremenitev gospodarstva pa je možno pričakovati z ukrepi, ki bodo vodili k zmanjšanju javne porabe.

Državni svet meni, da ukinitve posebne olajšave, ki jo je davčni zavezanec doslej lahko uveljavljal iz naslova izdatkov za nakup zdravil, nakup knjig, drugih umetnin, učbenikov ali za plačila šolnin ter vlaganja v lastno socialno varnost, ni sprejemljiva. Ukinitve te olajšave bi pomenila, da se Republika Slovenija zaradi domnevnega olajšanja dela delavcev DURS odpoveduje nekaterim posebnim vrednotam in usmeritvam, ki izhajajo iz Ustave RS (posebna skrb za kulturo, zagotavljanje socialne varnosti in ustrezne zdravstvene politike). Državni svet sodi, da bi bilo smiselno, da državni zbor ponovno presodi, ali je ukinitve takšne olajšave, ki ima ne le materialni, temveč tudi globok socialni, politični in simbolni pomen in je bila tudi v velikem številu koriščena, res dopustna in se odloči za ponovno uvedbo takšne olajšave.

S tem, ko se država odreka davčnim olajšavam, se istočasno odreka instrumentu za regulacijo in spodbujanje določenih področij.

Državni svet predlog zakona o dohodnini sicer podpira, s pogojem, da predlagatelj v predlogu upošteva konkretne pripombe Obrtne zbornice Slovenije, Gospodarske zbornice Slovenije in Kmetijsko-gozdarske zbornice Slovenije. V kolikor z njimi ne soglaša pa mora argumentirano obrazložitev posredovati vsem navedenim pred obravnavo na Odboru državnega zbora za finance in monetarno politiko. To obljubo so

dali predstavniki Ministrstva za finance že na seji Komisije za malo gospodarstvo, dne 26. 9. 2006, vendar je do sedaj še niso izpolnili.

Državni svet opozarja, da mora predlagatelj predlog zakona dopolniti, ker v Sloveniji prevladujejo mikro in majhna podjetja, ki imajo v primerjavi z večjimi družbami depriviligiran položaj. Davčne olajšave v zvezi s tehnološkimi raziskavami in razvojem so dostopne predvsem večjim podjetjem, saj segment samostojnih podjetnikov s svojimi omejenimi sredstvi in zaradi obsega takih projektov lahko le redko doseže prag, ko se mu takšna davčna olajšava prizna. Za samostojne podjetnike davčne rešitve že na splošno niso ustrezne. Davčna zakonodaja terja prevelike administrativne napore, uvaja prezahtevne postopke in na osnovi omejevalnih določb o normiranih stroških posredno sili podjetnike v izbiro organizacijske oblike družbe z omejeno odgovornostjo, ki nudi podjetniku več ugodnosti. Prav tako ni rešen problem družinskega podjetja kot posebne in osnovne kategorije gospodarstva, ki je še vedno zanemarjena in katere obveznosti in pravice so velikokrat pomanjkljivo definirane. To ima za posledico negotov razvoj v družinskih podjetjih in ovira ustvarjanje novih delovnih mest v teh podjetjih.

* * *

Državni svet je oblikoval naslednje **konkretne pripombe**:

K 26. členu:

V prvem odstavku se v 2. točki za besedilom "gozdno okoljskih plačil" za vejico doda naslednje besedilo:

"kamor sodijo tudi sredstva, pridobljena za gojenje, nego, obnovo in varstvo gozdov."

Obrazložitev:

Gozdovi imajo poleg proizvodnih tudi ekološke in socialne funkcije. Ukrepi gojenja, nege in obnove gozdov so izrazito ekološko naravnani, izvajajo pa se predvsem dela v mladih gozdovih in pripomorejo k ohranjanju in izboljšanju ekološke stabilnosti gozdnih ekosistemov s trajnostnim in sonaravnim gospodarjenjem z gozdovi. Varstvena dela so namenjena izboljšanju ekološke stabilnosti gozdov in jih morajo lastniki obvezno izvesti, zato se sredstva, pridobljena za ukrepe nege, gojenja, obnove in varstva gozdov, ne bi smela všteti v davčno osnovo.

K 35. členu:

V petem odstavku se doda naslednje besedilo:

"Delo in storitve, ki jih opravlja fizična oseba, ki opravlja dejavnost, se štejejo kot delo in storitve, opravljene v neodvisnem razmerju, dohodki, ustvarjeni pri tem pa se obravnavajo kot dohodki iz dejavnosti."

Obrazložitev:

Ob pravilni razlagi zakonskih določb navedeni tekst ne bi bil nujno potreben, zaradi različnih spornih ravnanj davčnega organa v preteklosti pa je njegova vstavitev v zakonski ovir nujno potrebna.

V preteklosti se je v praksi dogajalo, da je davčni organ dohodke fizičnih oseb, ki opravljajo dejavnost, v primeru, če so te fizične osebe (samostojni podjetniki) v posameznem obračunskem obdobju dosegale dohodke samo v povezavi z enim kupcem oz. naročnikom, razmerje samostojnega podjetnika s tem kupcem oz. naročnikom obravnaval kot odvisno razmerje, dohodke, ustvarjene pri tem pa kot dohodke iz zaposlitve. Pri tem je davčni organ zaobšel dejstvo, da so ti samostojni podjetniki zadevne dohodke izkazali v davčni napovedi oz. davčnem obračunu, da so plačevali akontacijo dohodnine iz dohodka iz dejavnosti ter da so plačevali prispevke za socialno varnost - vse v skladu z določbami, ki urejajo plačevanje akontacije dohodnine od dohodka iz dejavnosti in plačevanje prispevkov za socialno varnost.

Opredelitev opisane situacije, v kateri samostojni podjetnik v določenem obdobju dosega dohodke iz dejavnosti v povezavi z enim samim kupcem oz. naročnikom kot odvisnega razmerja, je napačno, saj gre pri opravljanju dejavnosti v vsakem primeru - ne glede na število kupcev oz. naročnikov - za tipično neodvisno razmerje že zaradi samega zakonskega statusa samostojnega podjetnika.

Samostojni podjetnik je že po svojem statusu fizična oseba, ki samostojno opravlja gospodarsko dejavnost. Od dobička, ki ga dosega z opravljanjem dejavnosti, plačuje davek od dohodka iz dejavnosti, osnova za davek pa je dobiček, ki ga ugotovi kot razliko med prihodki in odhodki. Iz naslova opravljanja dejavnosti plačuje tudi prispevke za socialno varnost, katerih višina ni odvisna od višine plačila za njegovo delo (plače), pač pa od višine njegovega dobička, prispevke pa je dolžan plačati tudi v primeru, če dobička ne ustvari.

K 42. členu:

V prvem odstavku se črta besedilo "javnemu uslužbencu in funkcionarju po zakonu, ki ureja razmerja plač v javnem sektorju" in nadomesti z besedo "zaposlenemu".

Obrazložitev:

Predlagana rešitev bi omogočila enakopravno obravnavo vseh napotениh delavcev v tujino, ne glede na to ali so uslužbenci javnega ali zasebnega sektorja.

Slovenske gospodarske družbe morajo danes za uspešno poslovanje in obstoj stalno povečevati svoj tržni delež, tudi v tujini. Družbe iz različnih dejavnosti napotujejo svoje strokovnjake na delo v tujino, tako na gradbišča in montaže, za namene usposabljanja tujih delavcev, za vodenje poslovnih obratov v tujini in opravljanje strokovnega dela v storitvah in proizvodnji. Ti kadri so strokovno visoko usposobljeni, zato so izrednega pomena za poslovanje, po drugi strani pa so nezamenljivi tudi zaradi varovanja intelektualne lastnine matične družbe. Po hitri oceni gre v gospodarstvu za manj kot 1000 zaposlenih s statusom napotениh delavcev, saj se npr. v gradbeništvu za vsa operativna in pomožna dela za dela v tujini najemajo domicilni delavci.

Predlog omogoča konkurenčnost naših gradbenih izvajalcev ter širjenje poslovne in proizvodne mreže slovenskih industrijskih proizvajalcev ter izvajalcev storitev. V kolikor je usmerjanje na tuje trge eden od bistvenih interesov našega gospodarstva in države

Slovenije, bo samo takšna ureditev spodbudila interes zaposlenih za napotitev na delo v tujino.

Delo v tujini je povezano z visokimi stroški bivanja, zato je nujna finančna stimulacija za zaposlene za odhod v tujino. Obstoječa rešitev v veljavni zakonodaji in predlogu zakona izrazito demotivira tako gospodarske družbe, kot tudi zaposlene, saj je obdavčitev za napotene delavce višja, ker so kot davčna osnova zajete tudi kategorije, ki niso dohodek, temveč so nujno povračilo stroškov. Družbe so v slabšem položaju zaradi zmanjšane konkurenčnosti na tujih trgih, zaposleni pa se zaradi tega težje odločajo za delo v tujini. Obenem obstoječi predlog diskriminira vse zaposlene v gospodarstvu glede na zaposlene iz javnega sektorja.

Državni svet meni, da bi morala biti ureditev enaka za vse zaposlene, ne glede na to ali so uslužbenci javnega ali zasebnega sektorja. Glede na zelo majhen slovenski prostor je nujno zagotoviti in spodbujati poslovanje na širšem poslovnem področju.

K 44. členu:

1. 6. točki prvega odstavka se črta besedilo " - do višine 2% mesečne plače delojemalca" in v besedilu "ne več kot do višine 2 % povprečne mesečne plače zaposlenih v Sloveniji" število "2" nadomesti s številom "20".

Obrazložitev:

V skladu s 6. točko prvega odstavka 44. člena predloga zakona o dohodnini se v davčno osnovo dohodka iz delovnega razmerja ne všttevajo nadomestila v višini ne več kot 2 % povprečne mesečne plače zaposlenih v Sloveniji za uporabo lastnega orodja, naprav in predmetov (razen osebnih vozil) za opravljanje dela na delovnem mestu ter v skladu z 10. točko tega člena omejitev na znesek v višini do 5 % povprečne plače v RS kot nadomestilo za uporabo lastnih sredstev za delo na domu. Določbe so v nasprotju s tendencami za večjo fleksibilnost trga dela ter stimuliranje drugih oblik dela. Prav te atipične oblike delovnih razmerij so v drugih državah EU pomemben del zaposlitvenih možnosti na trgu dela. Pošta Slovenije ima v Kolektivni pogodbi Pošte Slovenije predvideno povračilo stroškov za mopede in kolesa v lasti pismonoš, ki jih uporabljajo za dostavo poštnih pošiljk. Stroški se določijo na prevožen kilometer v skladu s kalkulacijo dejanskih stroškov. Glede na število prevoženih kilometrov mesečno in višino nadomestil materialnih stroškov, ki se izplačujejo pismonošem je predlagani limit (2 % od plače mesečno) bistveno prenizek. Tako nizek limit bi pomenil, da bi morali pismonoši vključiti velik del nadomestila dejanskih materialnih stroškov, ki presega limit v davčno osnovo, kar je nesprejemljivo. Pismonoši uporabljajo za dostavo pošiljk 370 koles in 1100 mopedov. Brez rešitve tega problema ne vidimo možnosti racionalnega zagotavljanja nemotene dostave poštnih pošiljk. Državni svet predlaga, da se odpravi limit pri tej točki ali pa se njegova vrednost poveča vsaj na višino 20 % plače mesečno, kar bi omogočalo izplačilo nadomestil dejanskih materialnih stroškov pismonošem.

2. V 9. točki prvega odstavka se črta zadnji stavek.

Obrazložitev:

Slednja določba obdavčuje odpravnine, ki so izplačane delojemalcu, ki sklene novo pogodbo o zaposlitvi pri istem delodajalcu ali pri osebi, ki je z delodajalcem povezana oseba in odpravnino, izplačano delojemalcu, ki je z delodajalcem povezana oseba.

Ni utemeljenih razlogov za razlikovanje izplačanih odpravnin, torej ali gre za delavca, ki je z delodajalcem povezana oseba ali ne. Smisel odpravnine je zagotavljanje socialne varnosti delavca po prenehanju delovnega razmerja. Odpravnina in njena višina je pogojena s trajanjem delovnega razmerja. Iz tega sledi, da potencialna zloraba v tej smeri skoraj ni mogoča. Absurdno se zdi, da delodajalec mora obdavčiti odpravnino, ki bi jo izplačal družinskemu članu, ki je bil pri njem zaposlen denimo dvajset let ali več. Poleg tega pa višina odpravnine ne predstavlja zneska, ki bi delodajalcem omogočal izogibanje plačila davkov, povzroča pa številne upravičene kritike, da gre za določbo, ki diskriminira določeno kategorijo delojemalcev - družinske člane, zaposlene v družbi posameznega družinskega člana ali zasebni obratovalnici. Določba tudi ni v kontekstu delovnopravne zakonodaje, ki spodbuja zaposlovanje družinskih članov in sicer na način, da v tem primeru ni potrebna objava prostega delovnega mesta.

3. V 10. točki prvega odstavka se črta besedilo "- do višine 5 % mesečne plače delojemalca" in v besedilu "ne več kot do višine 5 % povprečne mesečne plače zaposlenih v Sloveniji" število "5" nadomesti s številom "50".

Obrazložitev:

Enaka obrazložitvi pod 1. točko.

K 48. členu:

1. V tretjem odstavku se črtata 1. in 3. točka.

Obrazložitev:

V 1. točki je določeno, da lahko izbere način normiranih odhodkov zasebnik, za katerega ne obstaja obveznost vodenja poslovnih knjig in evidenc po drugih predpisih in ne vodi poslovnih knjig in evidenc po drugih predpisih; za druge predpise se ne štejejo davčni predpisi. V 3. točki pa je temu pogoju dodan nadaljnji pogoj, da ta zasebnik ne zaposluje delavcev.

Predpisana pogoja predstavljata nepotrebno in nesmiselno administrativno zapletanje. Podobno kot v zakonu o davku na dodano vrednost (glede obveznosti vstopa v sistem DDV-ja), je tudi v obravnavanem zakonu potrebno šteti, da je lahko samo višina prihodka smiselna in relevantna okoliščina za opcijsko podelitev določene davčne ugodnosti.

2. 2. točka tretjega odstavka se spremeni tako, da se glasi:

"2. njegovi prihodki iz dejavnosti v zadnjih zaporednih 12 mesecih, z vključno mesecem oktobrom tekočega leta, ne presegajo 62.500 eurov,"

Obrazložitev:

S tem bi večjemu številu kmetij omogočili obdavčevanje na osnovi normiranih odhodkov, ki pomeni poenostavljeno obliko vodenja knjigovodstva. Glede na starostno in izobrazbeno strukturo kmetov bi bila taka rešitev ugodnejša.

3. Peti odstavek se črta.

Obrazložitev:

Ta določba ni usklajena s 4. odstavkom 72. člena, ki omogoča večje število zavezancev v primeru dejavnosti vinarstva in oljkarstva. Menimo, da bi morale biti v tem pogledu izenačene vse kmetijske in dopolnilne dejavnosti.

K 50. členu:

Prvi in drugi odstavek se črtata in nadomestita z naslednjimi odstavki:

"(1) Stvarno premoženje, preneseno iz gospodinjstva v podjetje, se obravnava kot podjetnikov kapital, ne glede na to, ali je bilo premoženje vneseno v podjetje ob začetku ali med opravljanjem dejavnosti.

(2) Prenos stvarnega premoženja iz podjetja v gospodinjstvo se obravnava kot odtujitev, razen če gre za stvarno premoženje, ki je bilo v podjetje vneseno ob začetku ali med opravljanjem dejavnosti in je bilo pridobljeno oziroma zgrajeno pred začetkom opravljanja dejavnosti.

(3) Če fizična oseba, ki opravlja dejavnost, stvarno premoženje, ki ga je prenesla iz podjetja v gospodinjstvo in se je ta prenos v skladu z drugim odstavkom tega člena obravnaval kot odtujitev, pozneje proda, se pri ugotavljanju dobička iz kapitala kot čas pridobitve kapitala šteje prenos stvarnega premoženja iz podjetja v gospodinjstvo, kot vrednost kapitala ob pridobitvi pa tista tržna vrednost stvarnega premoženja, ki se je ob njegovem prenosu iz podjetja v gospodinjstvo upoštevala za ugotovitev višine prihodkov podjetja."

Obrazložitev:

Zakonska določba, ki pravi, da se prenosi sredstev med podjetjem in njegovim gospodinjstvom obravnavajo kot pridobitev oz. odtujitev sredstev, nima realne podlage in tudi pomeni, da se zaradi vnosa in zatem iznosa stvarnega premoženja (med opravljanjem dejavnosti ali ob njenem prenehanju) iz gospodinjstva v podjetje in zopet nazaj v gospodinjstvo dvakrat ugotavljajo prihodki samostojnega podjetnika, in sicer prihodki pri vnosu stvarnega premoženja iz gospodinjstva v podjetje v višini tržne vrednosti tega premoženja, zatem pa še prihodki ob iznosu istega stvarnega premoženja iz podjetja v gospodinjstvo v višini razlike med tržno in knjigovodsko vrednostjo. Poleg tega pa samostojni podjetnik plača tudi davek (akontacijo dohodnine od dohodka iz dejavnosti) od dobička, ki ga doseže pri opravljanju dejavnosti z uporabo stvarnega premoženja. Če pa stvarno premoženje (npr. nepremičnino) po prenosu iz

podjetja v gospodinjstvo kot fizična oseba proda, pride še do četrtega obdavčenja, saj se ugotavlja še dobiček iz kapitala kot razlika med vrednostjo nepremičnine ob odsvojitvi in vrednostjo nepremičnine ob pridobitvi. Dejansko pride torej celo do štirikratnega izkazovanja prihodkov, povezanih z uporabo in odtujitvijo določenega stvarnega premoženja. Dejansko pa štirikratno ugotavljanje prihodkov z ničemer ni utemeljeno, saj prihodki pomenijo povečanje premoženja, s prenosom stvarnega premoženja iz gospodinjstva v dejavnost pa se premoženje ne poveča, pač pa ostane vrednostno nespremenjeno - spremeni se le njegova namembnost. Prihodki, ki pomenijo povečanje premoženja, se lahko realizirajo le ob dejanski odtujitvi stvarnega premoženja - torej ob prodaji tretji osebi.

Obravnavanje prenosa stvarnega premoženja iz gospodinjstva v podjetje kot odtujitve oz. pridobitve sredstev pa je neutemeljeno tudi z vidika statusa samostojnega podjetnika. Zavezanec kot fizična oseba in zavezanec kot samostojni podjetnik nista dva različna pravna subjekta, pač pa gre za en pravni subjekt. Ker gre le za en in isti pravni subjekt, samostojni podjetnik nima možnosti, da bi sredstva, ki jih ima v gospodinjstvu, podjetju "posodil", saj bi s tem sklepal najemno pogodbo s samim seboj, takšna pogodba pa nima pravne veljave. Torej je samostojni podjetnik - za razliko od lastnika gospodarske družbe, ki svoji družbi sredstva lahko ali posodi ali jih vloži kot kapitalski vložek - v primeru, če želi sredstvo, ki ga ima v gospodinjstvu, "prenesti" v uporabo za opravljanje dejavnosti, prisiljen ta sredstva vložiti na tak način, da (glede na 50. člen predloga tega zakona) izkaže prihodek v višini tržne vrednosti sredstva. To pa seveda za nobenega podjetnika ni smiselno.

Ker zavezanec kot fizična oseba in zavezanec kot samostojni podjetnik nista dva različna pravna subjekta, pač pa gre za en in isti pravni subjekt, to tudi pomeni, da fizična oseba, ki opravlja dejavnost, določena sredstva poseduje zaradi opravljanja dejavnosti, druga pa za potrebe gospodinjstva. Prav tako so nekatere obveznosti fizične osebe povezane z opravljanjem dejavnosti, druge pa z njegovim gospodinjstvom. Ne glede na to, da so nekatera sredstva namenjena opravljanju dejavnosti, druga pa rabi v gospodinjstvu, in ne glede na to, da so nekatere obveznosti povezane z opravljanjem dejavnosti, druge pa z gospodinjstvom, med enim in drugimi sredstvi ter med enim in drugimi obveznostmi ni nobene razlike v smislu lastništva nad sredstvi in pravice do razpolaganja z njimi ter odgovornosti za izpolnitev obveznosti. Vsa sredstva - tako sredstva, ki se uporabljajo pri opravljanju dejavnosti, kot tudi sredstva, ki so namenjena rabi v gospodinjstvu - so last fizične osebe, ki lahko prosto razpolaga z njimi (jih odtuji, dopusti tretjim osebam vpis zastavne pravice na sredstvih ipd.). In tudi vse obveznosti - tako tiste, ki so povezane z opravljanjem dejavnosti, kot tudi tiste, ki so povezane z gospodinjstvom - so obveznosti fizične osebe. Nenazadnje se kot lastnik nepremičnine ali motornega vozila, za katere se vodijo javni registri, v te registre (zemljiška knjiga, evidenca motornih vozil) vedno vpiše fizična oseba s svojim stalnim bivališčem in ne samostojni podjetnik s sedežem opravljanja dejavnosti - ne glede na to, ali se nepremičnina oz. motorno vozilo uporablja za namene opravljanja dejavnosti ali za gospodinjstvo. Tudi ta dejstva govorijo v prid trditvi, da s prenosom sredstev iz gospodinjstva v dejavnost ne pride do nikakršnega povečanja premoženja, ki bi lahko upravičevalo izkazovanje prihodkov in s tem povečevanje davčne osnove samostojnega podjetnika.

Državni svet opozarja še na primerjavo prenosa stvarnega premoženja iz gospodinjstva v podjetje z vplačilom vložka v gospodarsko družbo. Vnos stvarnega premoženja v gospodarsko družbo se obravnava kot kapitalski vložek, pri čemer je popolnoma vseeno, ali pride do vnosa stvarnega vložka ob ustanovitvi družbe ali pozneje. Pri tem se ne spremeni le namembnost stvarnega premoženja, pač pa pride tudi do prenosa lastništva in z njim povezanih pravic. Pride torej do dejanske odtujitve sredstev (z vidika fizične osebe) oz. do pridobitve sredstev (z vidika gospodarske družbe), a kljub temu se vnos stvarnega premoženja v družbo obravnava kot povečanje lastniškega vložka in kapitala družbe, ne pa kot nekakšen prihodek. Šele ob izstopu družbenika oz. ob prenehanju družbe pa se ugotavlja morebitno povečanje premoženja fizične osebe, ki je imela vložek v družbi.

Ker pa pri samostojnemu podjetniku pri vnosu sredstev iz gospodinjstva v dejavnost ne pride niti do spremembe lastništva, ampak se spremeni samo namembnost sredstev, pa je še toliko manj upravičeno ugotavljanje prihodka ob vnosu sredstev iz gospodinjstva v dejavnost. Edino smiselno je takšen vnos obravnavati na enak način, kot se obravnava vnos sredstev iz gospodinjstev v dejavnost ob pričetku opravljanja dejavnosti - torej kot povečanje podjetnikovega kapitala. S tem pa se obravnavanje vnosov sredstev med opravljanjem dejavnosti smiselno izenači tudi z naknadnimi vplačili stvarnih vložkov v gospodarsko družbo.

Prenos stvarnega premoženja, ki ga je samostojni podjetnik med opravljanjem dejavnosti prenesel iz gospodinjstva v podjetje, zatem pa ga je med opravljanjem dejavnosti ali ob njenem prenehanju prenesel iz podjetja nazaj v gospodinjstvo, se ob prenosu tega premoženja v gospodinjstvu obravnava kot odtujitev, četudi ni prišlo do prenosa lastništva. Pri tem se ugotovijo prihodki samostojnega podjetnika v višini razlike med tržno in knjigovodsko vrednostjo stvarnega premoženja. Če pa to isto stvarno premoženje pozneje proda kot fizična oseba, se mu ugotavlja dobiček iz kapitala kot razlika med vrednostjo kapitala ob pridobitvi in vrednostjo kapitala ob prodaji oz. odtujitvi. Ker se je prenos tega stvarnega premoženja iz podjetja v gospodinjstvo torej že obravnaval kot odtujitev in so bili pri tem izkazani prihodki ter povečana davčna osnova, je torej pri morebitni kasnejši prodaji tega stvarnega premoženja za ugotovitev dobička iz kapitala potrebno kot pridobitev tega stvarnega premoženja upoštevati njegov prenos iz podjetja v gospodinjstvo, četudi se ta prenos po drugih predpisih ne šteje kot odtujitev premoženja in v javnem registru (zemljiški knjigi) tudi ni vpisan.

K 51. členu:

1. V prvi vrstici prvega odstavka se črtata besedi "in obveznosti".

Obrazložitev:

Predlog zakona sicer povzema določba iz veljavnega zakona o dohodnini, dodatno pa v tekst prvega odstavka vnaša besedo "obveznosti", ki bistveno spreminja vsebino določbe. Iz same določbe sicer sploh ni razumeti, katera računovodska kategorija naj bi se zaradi tega prenosa povečala pri podjetju (prihodki ali odhodki). V računovodskem smislu "odtujitev obveznosti" oz. "prenehanje obveznosti", ki je vsekakor bolj primeren izrazi, pomeni prihodek na strani tistega, ki mu je obveznost prenehala. Če pustimo ob strani dejstvo, da s prenehanjem opravljanja dejavnosti v

resnici niti ne pride do odtujitve oz. prenehanja obveznosti (kajti samostojni podjetnik tudi po prenehanju opravljanja dejavnosti odgovarja za izpolnitev obveznosti, ki so nastale pri podjetju), je popolnoma nelogično prenehanje obveznosti pri podjetju obravnavati kot prihodek. Prihodek ob prenehanju opravljanja dejavnosti se ugotavlja že na strani sredstev (prenos sredstev v gospodinjstvo pomeni prihodek v višini razlike med tržno in knjigovodsko vrednostjo sredstev), zato ga nikakor ni mogoče ugotavljati še na strani obveznosti, ki so le vir financiranja sredstev.

2. Drugi odstavek se črta.

Obrazložitev:

Navedena določba šteje prenos podjetja z enega nosilca podjema na drugega nosilca kot prihodek. Določa, da se prihodki upoštevajo v skladu z računovodskimi standardi. Gre za določbo, ki predstavlja "presedan" v statusni in davčni teoriji. Nadaljevanje dejavnosti in s tem v zvezi prevzem sredstev pravnega prednika, ne more rezultirati v prihodku, četudi ne bi bili izpolnjeni pogoji v četrtem odstavku zakonske določbe. Višino prihodka pa naj bi predstavljala tržno vrednost sredstev. Obravnavano ureditev je potrebno približati ureditvi, ki velja za neodplačen prenos poslovnega deleža v družbi. V tem primeru je ustvarjen prihodek v višini med tržno ceno in knjigovodsko vrednostjo deleža, če pa je darilo dano osebi v prvem dednem redu pa nastopi oprostitev. Obravnavana določba povzroča velike težave tudi ob naknadni izgubi pogojev, predpisanih v četrtem odstavku istega člena. V sedmem odstavku je namreč predpisano, da se novemu zasebniku davčna osnova, ugotovljena za davčno leto, v obdobju pet let po prevzemu podjetja ali dela podjetja, v katerem pride do neizpolnjevanja pogojev iz 1. točke četrtega odstavka tega člena, poveča za prihodke, ki se v skladu s četrtem odstavkom tega člena niso šteli za prihodke. Iz tega pa sledi, da v primeru, če bo novi zasebnik prenehal opravljati dejavnost (npr. poslovne težave), nastopi večkratna in povsem nesistematična obdavčitev. Gre za obdavčitev, ki nima primerjave v nobeni dohodninski obdavčitvi in nasprotuje ustavnim načelom ter osnovnim pravilom obdavčevanja. Najprej se obdavči vrednost v preteklosti prevzetih sredstev, ki se ob prenehanju štejejo kot prihodek. Nato pri istem zasebniku nastopi obdavčitev sredstev, ki jih je prinesel v osebno rabo (odtujitev sredstev - prvi odstavek predlagane določbe), nato pa nastopi še obdavčitev darovalca.

3. V četrtem odstavku se v 2. točki črta točka d).

Obrazložitev:

Gre za pogoj, ki je povsem nekonsistenten v primerjavi z ureditvijo prenosa podjetja na samostojnega podjetnika - pravnega naslednika. V slednjem primeru namreč pravni prednik, kot prenosnik podjetja, ne vstopa kot lastnik v novo podjetje. Nikakršnega utemeljenega razloga ni, da bi prenosnik podjetja vstopal v pravno osebo kot njen lastnik (družbenik) in z nadaljnjo zahtevo, da obdrži poslovni delež v pravni osebi najmanj 36 mesecev. Tega deleža tudi nominalno ne sme zmanjšati. Treba je namreč upoštevati, da se prenos podjetja v večini primerov opravlja zaradi

upokojitve podjetnika, obravnavana določba pa podjetnika prisiljuje v nadaljevanje podjetniške aktivnosti, če bo svoje podjetje prenašal na pravno osebo.

K 54. členu:

Člen se črta.

Obrazložitev:

Izključitev prihodkov iz naslova dividend, obresti doseženih na podlagi dolžniških vrednostnih papirjev ali na podlagi odsvojitve lastniškega deleža oz. odsvojitve investicijskih kuponov postavlja zavezanca, ki opravlja dejavnost v popolnoma neenakopraven položaj glede na družbe. Nikakršnega razloga namreč ni, da bi finančne prihodke iz naložb, nabavljenih v dejavnosti in evidentirane oz. računovodsko pripoznane kot finančne naložbe v poslovnih knjigah izvzeli za namene obdavčitve z davkom iz dejavnosti ter jih smatrali za dohodke iz premoženja oz. kapitala fizične osebe. Črtanje določbe dodatno argumentiramo z dejstvom, da so imeli zavezanci, ki opravljajo dejavnost pri pripravi davčnega obračuna za leto 2005 veliko težav, povzročenih z nejasnostjo člena in namenom zakonodajalca ali npr. finančne prihodke oz. obresti pozitivnega stanja na podjetniškem računu samostojnega podjetnika vključijo med davčno priznane prihodke ali jih izvzeti.

K 56. členu:

Prvi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

"(1) Zavezancu po tem poglavju zakona se kot davčno priznan odhodek prizna celoten strošek dela. Strošek dela zavezanca je kategorija plače, ki se uporablja izključno za namene obdavčitve tega zakona. Plača zavezanca, ki opravlja dejavnost je sestavljena iz prispevkov zavezanca za socialno varnost, davka po tem zakonu, ki se plačuje od dohodkov iz zaposlitve in preostalega dela plače. Med stroške dela pa se vštejejo tudi prispevki delodajalca, ki se plačujejo v skladu z zakonom. Višino plače zavezanca, ki opravlja dejavnost, izbere zavezanec, nikakor pa ne more biti nižja od 500 EUR."

Obrazložitev:

Predlaga se sprememba obdavčitve zavezancev, ki opravljajo dejavnost tako, da se določi davčno priznan strošek plače zavezanca, ki opravlja dejavnost, ki bo tudi osnova za plačevanje obveznosti za socialno varnost, vendar tudi črpanje pravic. S tem se koncepta obdavčitve preostalega dohodka zavezanca, ki opravlja dejavnost, ne bi spremenilo, saj bi razliko med davčno priznanimi prihodki in davčno priznanimi odhodki obdavčevali enako kot do sedaj; to je po progresivni lestvici.

K 57. členu:

Doda se 57.a člen (amortizacija), ki se glasi:

"(1) Amortizacija opredmetenih osnovnih sredstev, neopredmetenih sredstev in naložbenih nepremičnin se kot odhodek prizna glede na določilo 48. člena tega zakona.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena pa se amortizacija kot davčno priznan odhodek prizna zavezanecu iz tega poglavja zakona za sredstva, pri katerih ima zavezanec iz tega poglavja skupno lastnino z zakoncem, po zakonu, ki ureja zakonsko zvezo, vendar ne glede na pravno obliko, obvladuje gospodarske koristi sredstva ter ga uporablja za namene dejavnosti."

Obrazložitev:

Predlagana rešitev pri priznavanju stroška amortizacije za sredstva napotuje na uporabo zakona o davku od dohodkov pravnih oseb ter Slovenskih računovodskih standardov (SRS v nadaljevanju). SRS 1.1 pa določa, da so opredmetena osnovna sredstva, sredstva v lasti in finančnem najemu, ki se uporablja pri ustvarjanju proizvodov ali opravljanju storitev oz. dajanju v najem ali za pisarniške namene ter se po pričakovanjih uporabljajo v več kot enem obračunskem obdobju. Glede na določilo, da mora imeti zavezanec sredstvo v lasti, s čimer se je pojmovala pravna lastnina, kljub temu, da gre za davčne namene, se seveda zavezancem, ki opravljajo dejavnost amortizacija za zgradbe v skupni lastni zakoncev ali zgradbe, na skupnem zemljišču zakoncev, amortizacija ni priznavala. Predlagana dopolnitev zakona se navezuje na določilo novih Slovenskih računovodskih standardov (SRS 2006), ki v poglavju UVODA (6. Pripoznavanje gospodarskih kategorij v računovodskih izkazih in računovodskih razvidih) določajo naslednje: "Številna sredstva so povezana s pravnimi pravicami, tudi z lastninsko pravico podjetja. Pri ugotavljanju obstoja posameznega sredstva pa lastninska pravica ni bistvena. Zmožnost podjetja, da obvladuje gospodarske koristi, je običajno sicer posledica pravno zavarovane pravice, vendar je pri sredstvih treba posvetiti pozornost zlasti gospodarski stvarnosti in ne zgolj pravni obliki.

K 59. členu:

1. V prvem odstavku se številka "25" nadomesti s številko "60".

Obrazložitev:

V prvem odstavku je predpisano, da se upoštevajo normirani odhodki v višini 25 % ustvarjenih prihodkov. Višina priznanih odhodkov ni utemeljena in podprta s potrebnimi izračuni. Že v preteklosti je sekcija izdelovalcev izdelkov domače in umetnostne obrti pri OZS s konkretnimi izračuni dokazala, da neposredni in posredni stroški potrebni za izdelavo izdelka znašajo 70 % ustvarjenega prihodka, v nekaterih primerih pa so stroški celo višji. Podobno je tudi v drugih obrtnih dejavnostih. Iz tega razloga je predlagan odstotek upoštevanih normiranih odhodkov povsem nestimulativen. Namesto, da bi zakonodajalec dosegel namen, da se večje število malih podjetnikov, ki opravljajo različne storitvene dejavnosti (frizerji, kozmetiki, soboslikarji idr.) vključi v sistem ugotavljanja dobička po normiranih odhodkih in se jim na ta način poenostavi poslovanje ter zmanjšajo stroški, je pričakovati, da bodo to opcijo izkoristili zlasti zasebniki, ki opravljajo različne intelektualne dejavnosti, ki poslujejo z nizkimi materialnimi stroški.

2. V tretjem odstavku se za besedilom "in dopolnilne dejavnosti na kmetiji" doda besedilo "ter ribiške dejavnosti".

Obrazložitev:

Ribiška dejavnost je po svoji naravi in dohodkovnem položaju primerljiva s kmetijsko dejavnostjo, zato je smiselno, da se jim v enakem odstotku priznajo tudi normirani odhodki.

K 61. členu:

Doda nov drugi odstavek, ki se glasi:

"(2) Zavezanec lahko uveljavlja zmanjšanje davčne osnove v višini 20% investiranega zneska v opredmetena sredstva, razen v osebna motorna vozila ter razen v pohištvo in pisarniško opremo brez računalniške opreme, in neopredmetena dolgoročna sredstva, vendar največ v višini davčne osnove, če gre za investicije v opremo in neopredmetena dolgoročna sredstva v Sloveniji."

Obrazložitev:

Ohranitev davčnih olajšav za vlaganja v opremo in njihova razširitev tudi na vlaganja v nepremičnine je smiselna in nujna. Nižja stopnja obdavčitve ter poenostavitev davčnega sistema nikakor ne odtehtata pozitivnih učinkov davčnih olajšav. Potrebno je namreč upoštevati dejstvo, da velika večina slovenskih podjetnikov ne deluje v sektorju proizvodnje, temveč na področju storitvenih dejavnosti (prevozi, gostinsko, gradbeništvo, finančne in poslovne storitve), kar pomeni, da bi ukinitve olajšav za vlaganja v opremo in nepremičnine povzročila, da ti gospodarski subjekti ne bi bili (ali v bistveno manjši meri) pripravljeni vlagati sredstev v dodatna investiranja, ki vedno nosijo določen riziko. Ta riziko je lažje obvladljiv, če država vzpodbudi vlaganje v obliki davčnih olajšav.

Poleg tega preprost izračun kaže, da imajo vlaganja številne multiplikacijske učinke, tako v rasti družbenega produkta, zaposlovanju, kot nenazadnje tudi v pobiranju davkov. Nabava posamezne opreme običajno rezultira v dodatnem zaposlovanju, povpraševanju in posledično gospodarski rasti, povečanju oz. modernizaciji tehnološkega parka, angažiranju zasebnih sredstev v podjetniško dejavnost idr.

Podobno velja za investicije v nepremičnine. Za gradnjo objekta je potrebno kupiti zemljišče in plačati davek, kupiti gradbeni material, ki ga je nekdo proizvedel (davek), zaposliti delavce, ki so objekt gradili (davek), poiskati kupca in zopet državi plačati davek. Po usposobitvi so objekti priključeni na vodovodno, električno, telefonsko, toplotno in drugo oskrbo (davek). Če to močno poenostavljeno shemo primerjamo z višino olajšave, ki jo predlagamo, lahko ugotovimo, da gospodarski subjekt vложи mnogo več, kot pa znaša njegov znesek olajšav.

K 69. členu:

1. V tretjem odstavku se črta besedilo "in oljčnega olja".

Črtanje se smiselno upošteva v sedmem odstavku 69. člena, drugem odstavku 71. člena, četrtem odstavku 72. člena.

Obrazložitev:

Pridelava oljčnega olja naj se obravnava kot osnovna kmetijska dejavnost na posebni katastrski kulturi oljčnik, za katerega je katastrski dohodek izračunan na podlagi prihodka od oljčnega olja kot končnega pridelka pridelave oljk. Z uveljavitvijo nove metodologije ugotavljanja katastrskega dohodka je dana možnost za uvedbo katastrske kulture oljčnik. Dohodek oljkarstva se namreč bistveno razlikuje od dohodka intenzivnih sadovnjakov. Oljke same po sebi nikoli niso končni tržni pridelek, zato je potrebno katastrski dohodek oljčnikov izračunati tako, da se kot končni pridelek upošteva oljčno olje.

2. Za četrtem odstavkom se doda nov odstavek, ki se glasi:

"Kot osnovna kmetijska dejavnost se šteje tudi dejavnost, ki ni zajeta v 4. odstavku tega člena, če ne presega minimalnega predpisanega obsega proizvodnje. Minimalni obseg proizvodnje iz prejšnjega stavka predpiše minister pristojen za kmetijstvo v soglasju z ministrom za finance."

Obrazložitev:

Za večino kmetijskih dejavnosti, ki ne štejejo kot osnovne kmetijske dejavnosti, bi bilo potrebno določiti maksimalne obsege pridelave, do katerih se te dejavnosti vendarle lahko obravnavajo kot osnovne dejavnosti. Te obsege naj se definira v podzakonskem aktu, ki ga je v ta namen potrebno v tem členu predvideti. Če maksimalni obsegi niso določeni, pod obvezo registracije za davčne namene zapadejo tudi kmetije, ki na primer vino, oljčno olje, vrtnine, okrasne rastline, perutnino... prodajajo v zelo majhnih količinah. Stroški administriranja na teh majhnih kmetijah in stroški davčnega organa bi močno preseglji koristi, ki bi iz obdavčitve drobnih pridelovalcev izhajali.

3. Šesti odstavek se črta.

Obrazložitev:

Velika večina vrtnarskih kmetij vrtnine prideluje v njivskem kolobarju, kar pomeni, da vrtnina lahko sledi poljščini, krmni rastlini, industrijski poljščini ali vrtnini. V primeru, da bi kot katastrsko kulturo vrt zavedli vse površine, na katerih gojijo vrtnine, bi preplačali katastrski dohodek za vse površine, na katerih v njivskem kolobarju gojijo poljščine in druge rastline. Menimo, da je zaradi majhnega obsega dohodka pri nizkem deležu tržne vrtnarske pridelave, kakor jo imamo v Sloveniji, smiselno omogočiti obdavčitev iz osnovne kmetijske dejavnosti. Vrtnarska pridelava je v celoti ali pretežno vezana na uporabo kmetijskih zemljišč, vodenih v zemljiškem katastru, zato naj se v celoti obravnava kot osnovna kmetijska dejavnost.

K 70. členu:

Drugi odstavek se črta.

Obrazložitev:

Plačila iz naslova ukrepov kmetijske politike so namenjena proizvodnji in ne osebnemu plačilu posameznika. Ta plačila niso tržne narave, ravno nasprotno, namenjena so pokrivanju razlik v ceni zaradi padanja cen pridelkov na trgu in pokrivanju dodatnih stroškov pridelave. Sedanji izračun katastrskega dohodka ne upošteva tega upadanja cen pridelkov in je zato precenjen. Realno izračunani katastrski dohodek bi bil bistveno nižji in za večino kmetij negativen. Zato prištevanje plačil iz naslova ukrepov kmetijske politike katastrskemu dohodku dejansko pomeni ugotavljanje večjega dohodka, kot je dejanski. Dokler ne bo uveljavljen drugačen sistem izračuna katastrskega dohodka, je predlagani sistem obdavčevanja dohodkov iz kmetijstva za zavezance nesprejemljiv.

K 71. členu:

V šestem odstavku se znesek "25.000" spremeni v 42.000".

Obrazložitev:

Prag za obvezen prehod v sistem obdavčevanja na osnovi knjigovodstva pri 25.000 evrih v je preizek. V skladu s predlogom k 48. členu bi imeli zavezanci možnost ugotavljanja davčne osnove na podlagi normiranih odhodkov do 62.500 evrov, obdavčevanje na osnovi katastrskega dohodka pa naj bi bilo možno do 42.000 evrov.

K 72. členu:

1. Četrti odstavek se spremeni tako, da se glasi:

"(4) Davčna osnova od dohodkov od proizvodnje vina, ki so izplačani kateremu koli članu kmečkega gospodinjstva, se pripíše posameznemu zavezancu, članu gospodinjstva, ki ima pravico uporabljati zemljišča v sorazmernem deležu, glede na skupno število takih zavezancev v gospodinjstvu."

Obrazložitev:

Sprememba člena je posledica spremembe 69. in 70. člena.

2. Šesti odstavek se črta.

Obrazložitev:

Pri koriščenju zemljišč agrarnih skupnosti je primarna ekološka funkcija in funkcija ohranjanja kulturne krajine in kulturne dediščine. Poleg tega se pri delitvi plačil med člane agrarne skupnosti pojavljajo številne težave. Težko je najti enoten ključ za razdeljevanje pridobljenih sredstev, ker so pogosto deleži določeni s kombinacijo več različnih kriterijev. Člani niso nujno koristniki pridobljenih sredstev in pripisanih dohodkov niso pripravljene vpisati v svojo dohodninsko napoved. Članov je ponekod veliko in to predstavlja veliko administriranja za predsednike pašnih skupnosti. Doslej so se ta sredstva porabljala izključno za potrebe obnove in vzdrževanja planine. Če

bi jih morali pisati v svoje dohodninske napovedi posamezni člani, obstaja bojazen, da bodo zahtevali izplačilo sredstev, ki jim pripadajo. V mnogih primerih so lastniki zemljišč, ki jih uporabljajo agrarne skupnosti, Sklad kmetijskih zemljišč in gozdov, Rimskokatoliška cerkev, občina, država in uporabniki zemljišč niti nimajo nujno pripisanega katastrskega dohodka teh zemljišč.

K 73. členu: (za novi 73.a člen)

1. Za 73. členom se doda 73.a člen, ki se glasi:

"73.a člen (olajšava za investiranje)

(1) Kadar je mogoče z računi dokazati vlaganja v osnovno kmetijsko ali osnovno gozdarsko dejavnost v okviru gospodinjstva ali agrarne skupnosti, se v letu vlaganja prizna olajšava v višini 25 % vloženih sredstev.

(2) Za vlaganja iz prvega odstavka tega člena se štejejo vlaganja v:

1. nakup zemljišč,
2. nakup živali za osnovno čredo,
3. nakup, izgradnjo ali posodobitev kmetijskih gospodarskih objektov, ki služijo za opravljanje osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, vključno z vlaganji v trajne nasade,
4. nakup kmetijske in gozdarske mehanizacije,
5. nakup druge opreme za opravljanje osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, razen nakupa osebnega motornega vozila.

(3) Olajšava se prizna posameznemu zavezancu, članu gospodinjstva ali agrarne skupnosti, ki ima pravico uporabljati zemljišča, v sorazmernem deležu glede na skupno število zavezancev v gospodinjstvu oziroma glede na njegov pripadajoči solastniški ali sorazmerni delež v agrarni skupnosti.

(4) Olajšava se lahko uveljavi v letu vlaganja in naslednjih štirih letih."

Obrazložitev:

Kmetijstvo kot dejavnost z nizko stopnjo akumulacije je v veliki meri odvisno od investicijskih podpor, kar je tudi temeljna usmeritev drugega stebra skupne evropske kmetijske politike. Prestrukturiranje kmetijstva je še posebej pomembno za razdrobljeno slovensko kmetijstvo, ki se mora prilagoditi številnim standardom, ki jih predpisuje nova zakonodaja. Zagotavljanje kmetijske dejavnosti je v prihodnjem obdobju vezano na večanje kmetij, ki se bodo še naprej pripravljene ukvarjati s kmetovanjem. Večanje kmetij brez ustreznih investicijskih podpor v Sloveniji ne bo mogoče, saj zaradi dohodkovne šibkosti ne morejo same zagotavljati zadostnih investicijskih sredstev iz naslova poslovanja. V izračunu katastrskega dohodka je delež amortizacije izračunan za povprečni obseg osnovnih sredstev, zato nastaja razlika med vrednostjo amortizacije na intenzivnih kmetijah, ki v večji meri investirajo v nabavo osnovnih sredstev. Predlagamo,

da se ta del izravna s priznavanjem olajšave za investiranje. V kolikor predpisodajalec ocenjuje, da olajšav za investicije ni mogoče v celoti sprejeti, predlagamo, da se sprejmejo olajšave za nakup kmetijskih zemljišč. Investicijska olajšava za nakup kmetijskih zemljišč je za izboljšanje posestne strukture slovenskih kmetij nujna. Kmetijska zemljišča so za razliko od vseh ostalih dejavnosti v kmetijstvu najpomembnejše osnovno sredstvo. To olajšavo dodatno utemeljuje dejstvo, da se zemljišča načeloma edino osnovno sredstvo, pri katerem se investicija nikoli ne more priznavati kot strošek amortizacije, kar velja tako pri obdavčitvi po sistemu katastrskega dohodka, kakor tudi po sistemu dejanskih dohodkov.

2. Za 73.a členom se doda nov 73.b člen, ki se glasi:

**"73.b člen
(olajšava za izvajanje praktičnega dela na mojstrskih kmetijah)**

Zavezanec, ki sprejme vajenca, dijaka ali študenta po učni pogodbi za izvajanje praktičnega dela v strokovnem izobraževanju na mojstrsko kmetijo, lahko uveljavlja znižanje davčne osnove v višini plačila tej osebi, vendar največ v višini 50% povprečne mesečne plače zaposlenih v Sloveniji za vsak mesec izvajanja praktičnega dela posamezne osebe v strokovnem izobraževanju."

Obrazložitev:

Tako kot je v poglavju III. 3 Dohodek iz dejavnosti v 64. členu predvidena olajšava za izvajanje praktičnega dela v strokovnem izobraževanju, je potrebno tudi v poglavju III. 4 Dohodek iz osnovne kmetijske in gozdarske dejavnosti predvideti možnost znižanja davčne osnove na mojstrskih kmetijah. Predlagamo, da se lahko uveljavlja znižanje davčne osnove v višini plačila dijakom in študentom do višine 50% povprečne mesečne plače zaposlenih v Sloveniji za vsak mesec izvajanja praktičnega dela. Kmetije, ki sprejmejo na praktično delo dijake in študente, imajo z njihovim izobraževanjem dodatne stroške. Opraviti morajo izpit iz varstva in zdravja pri delu in se po Zakonu o srednješolskem in poklicnem izobraževanju usposobiti za pridobitev mojstrskega naziva. Predlagamo, da se poleg nagrade, ki jo mojstrske kmetije izplačajo dijakom in študentom, njihova davčna osnova zmanjša tudi za stroške pridobitve mojstrskega naziva. Menimo, da bi na ta način pomembno pripomogli k izboljšanju sicer izjemno neugodne izobrazbene strukture na naših kmetijah.

3. Za 73.b členom se doda nov 73.c člen, ki se glasi:

**"73.c člen
(znižanje davčne osnove za plačane zakupnine)**

Davčna osnova iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti se zavezancu za plačilo davka zniža za znesek plačanih zakupnin za kmetijska zemljišča, ki jih ima zavezanec v zakupu."

Obrazložitev:

Kmetije, ki obdelujejo kmetijska zemljišča, ki jih imajo v zakupu, poleg davka od katastrskega dohodka plačujejo tudi najemnine, ki jih po veljavnih predpisih ne morejo uveljavljati kot strošek, zato so dodatno obremenjeni in predlagamo, da se sprejme rešitev, s katero se bo zagotovilo, da bodo lahko zakupnino uveljavljali v okviru napovedi za odmero davka kot znižanje davčne osnove.

K 77. členu:

Šesti odstavek se spremeni tako, da se glasi:

"(6) Zavezanec lahko kot dejanske stroške vzdrževanja iz drugega odstavka tega člena uveljavlja tudi dejansko vplačana sredstva v rezervni sklad stavbe."

Obrazložitev:

Po predlaganem šestem odstavku lahko zavezanec med dejanske stroške vzdrževanja nepremičnine všteta tudi dejansko porabljena sredstva rezervnega sklada. Menimo, da predlagano besedilo ni v skladu s Stvarnopravnim zakonikom (zakonik), ki opredeljuje rezervni sklad kot skupno premoženje etažnih lastnikov stavbe. Po izrecni določbi zakonika sredstva rezervnega sklada niso deljiva, etažni lastnik ne more zahtevati vračila vplačanih sredstev, zato v času porabe na teh sredstvih ni več mogoče določiti deleža, ki bi služil kot osnova za namene po tem zakonu. Edina možna razlaga je, da se etažnim lastnikom kot dejanski strošek priznajo vplačila v rezervni sklad. Takšna razlaga je tudi v skladu z dosedanjim tolmačenjem davčne uprave.

K 98. členu:

V četrtem odstavku se doda nov stavek, ki se glasi:

"Povečanje osnovnega kapitala iz sredstev družbe se ne obravnava kot samostojen poslovni delež."

Obrazložitev:

V četrtem odstavku 98. člen predlaganega zakona je določeno, da je nabavna vrednost deleža, ki je bil pridobljen ob povečanju osnovnega kapitala iz sredstev družbe enaka nič. V 152. členu pa določa, da je nabavna vrednost deleža pridobljenega pred 1.1.2003, ne glede na 98. člen, enaka tržni vrednosti na dan 1.1.2006, če pa te ni, pa knjigovodski vrednosti.

V predlagano zakonsko določbo je v izogib različnim razumevanjem v praksi, potrebno jasno zapisati in obrazložiti, da povečanja osnovnega kapitala iz sredstev družbe ni mogoče šteti, kot nov poslovni delež. V preteklosti je davčni organ ob povečanjih kapitala štel, da od trenutka povečanja teče nov triletni špekulacijski rok. Ker pa je prav v letu 2004 precejšnje število družbenikov povečalo svoji družbi kapital, in to iz nerazporejenih dobičkov, mora predlagani zakon to povečanje izključiti iz obdavčitve. To pa je mogoče na način, da se v zakonsko določbo vključi opis, da se povečanja kapitala (torej tudi tista v letu 2004) ne štejejo za nov poslovni delež družbenika. Če temu ne bo tako, bi mogoča prodaja družbe, ki bi se opravila po 1. 1. 2007 zahtevala, da

se obdavči vrednost povečanja kapitala v letu 2004, ker vsa nove deleže pridobljene po letu 2003, šteje za enako nič.

K 120. členu:

Drugi odstavek se črta.

Obrazložitev:

V skladu s predlogom k 70. členu naj se investicijske podpore izvzamejo iz obdavčitve je smiselno, da se črta tudi drugi odstavek 120. člena.

K 142. členu:

Člen se črta.

Obrazložitev:

V skladu s 142. členom predloga zakona o dohodnini bo 0.5 % prihodkov iz naslova pobrane dohodnine iz proračuna namenjeno za humanitarne, invalidske, dobrodelne, ekološke in religiozne namene. Predlagani člen ni v skladu z namenom predlagatelja, da se poenostavijo postopki odmere dohodnine. V primeru, da bodo davčni zavezanci uveljavljali to možnost, bodo morali predizpolnjeno napoved posredovati davčnemu organu, ta pa bo moral izdati odločbo o odmeri dohodnine. Menimo, da se bo s tem povečalo število odmernih postopkov, kar je tudi povečano z dodatnimi stroški.

Če se je predlagatelj odločil, da bo 0,5 % pobrane dohodnine razporejal izven proračunov pomeni, da tega denarja ne potrebuje, zato naj prepusti ta sredstva zavezancem in s tem dodatno zmanjša višino obdavčitve. Če tega prerazporejanja ni, proračun dobi več in se s tem zmanjša javnofinančni primanjkljaj.

Poleg tega iz določbe ni jasno razvidno, kdo so tiste organizacije oziroma na kakšni pravni podlagi se bodo določali subjekti, ki bodo upravičeni do teh sredstev.

K 154. členu:

Člen se črta.

Obrazložitev:

V drugem odstavku 70. člena naj se plačila iz naslova ukrepov kmetijske politike, dotacije, donacije in druga plačila iz naslova državnih pomoči črtajo. V tem smislu naj se črta tudi 154. člen.

* * *

Za poročevalko je bila določena državna svetnica Marta Turk.

Mnenje državnega sveta ob **obravnavi predloga zakona o davku od dohodkov pravnih oseb** - druga obravnava, EPA 1067

Državni svet Republike Slovenije je na 47. seji, dne 11. 10. 2006, na podlagi druge alinee prvega odstavka 97. člena Ustave Republike Slovenije (Ur. l. RS, št. 33/91-I, 42/97, 66/2000, 24/03 in 69/04) sprejel naslednje

M N E N J E

k predlogu zakona o davku od dohodkov pravnih oseb (ZDDPO-2) - druga obravnava

Državni svet predlog zakona **podpira**.

Državni svet je oblikoval naslednje **konkretne pripombe**:

K 8. členu:

V trinajstem in petnajstem odstavku se število "12,5" nadomesti s številko "10".

Obrazložitev:

V Sloveniji nimamo zakonodaje, ki bi dovoljevala delovanje t.i. nepremičninskih skladov. Slednji bi bili lahko ustanovljeni skladno z ZISDU, kar pomeni, da poslujejo kot investicijski sklad, ali z ZGD, kar pomeni, da poslujejo kot kapitalske družbe oziroma kot finančni holdingi. V ZDDPO-2 bi bilo smiselno opredeliti obdavčitev "nepremičninskih skladov", če poslujejo kot finančni holdingi.

Ocenjuje se, da bi bilo lahko v nepremičninskih skladih v Sloveniji največ 30 % stanovanj, kar znaša okrog 240.000 enot. Četudi bi bil dolgoročen cilj dosežen le 50 %, to je 120.000 stanovanjskih enot, bi lahko preostalih 120.000 etažnih enot odpadlo na poslovne nepremičnine (pisarne, trgovine, garaže itd.). Ob povprečni ceni 1.300 €/m², kot maksimalni prodajni ceni od SSRS, bo znašala premoženjska bilanca takšnih skladov okrog 312 mio €. Ob okrog 1 % proviziji za upravljanje takšnih skladov, brez nagrade za donos, bi znašali priznani stroški upravljavcem nepremičninskih skladov vsaj 3,1 mio € na leto.

Najemni trg je koristen za geografsko mobilnost delovne sile, poleg tega pa bi 120.000 stanovanjskih enot prineslo državi tudi DDV iz naslova najemnin. V letu 2005 in 2006 država ne uspe pobrati davkov od najemnin, saj je efektivna obdavčitev najema z dohodnino previsoka, najemnega trga pa uradno skoraj ni, razen za neprofitna stanovanja, ki jih oddajajo stanovanjski skladi. Ocenjeni letni iztržek države od DDV na najemnine, če bi obstajali nepremičninski skladi, bo znašala 120.000 enot x 76 m² x 12 mesecev x 8 €/m² x 20 % stopnja DDV = 175,1 mio € oz. okrog 42 milijard SIT.

Postavlja pa se vprašanje, ali je ustanovitev finančnega holdinga (kot nepremičninski sklad) smiselna z davčnega vidika. V kolikor takšen finančni holding posluje tudi v tujini, in zlasti znotraj EU, se postavlja vprašanje, ali bi bilo bolj racionalno, da ima sedež v eni od članic EU. Režim davčne obravnave dohodkov iz udeležbe predstavlja enega glavnih dejavnikov atraktivnosti davčnega okolja države.

Po predlogu zakona se prejete dividende ne vključujejo v davčno osnovo zavezanca če:

- je izplačevalec dividend davčni zavezanec po ZDDPO-2 ali

- je izplačevalec dividend rezident EU in je davčni zavezanec v svoji državi ali
- je izplačevalec dividend rezident države izven EU in je davčni zavezanec v svoji državi, pri čemer znaša splošna davčna stopnja na dobiček podjetij v tej državi najmanj 12,5 %.

Predlog zakona pri izvzemanju dividend iz davčne osnove zavezanca ne predvideva dodatnih pogojev glede višine ali trajanja udeležbe, kot jih poznajo nekatere druge države (glej tabelo).

Po predlogu zakona se 50 % kapitalskih dobičkov, ki jih zavezanec doseže z odsvojitvijo lastniškega deleža v drugi gospodarski družbi ne vključuje v davčno osnovo zavezanca če:

- je zavezanec udeležen v kapitalu druge osebe najmanj v višini 8% in znaša čas trajanja udeležbe najmanj 6 mesecev in
- je gospodarska družba, katere delež v kapitalu se odtuji, rezident in davčni zavezanec v državi v kateri znaša splošna stopnja davka na dobiček podjetij najmanj 12,5%.

Analogno se 50 % kapitalske izgube, ki jo zavezanec doseže z odsvojitvijo svojega deleža v drugi gospodarski družbi ne priznava kot odhodek pri ugotavljanju davčne osnove zavezanca.

Izvzemanje dohodkov iz udeležbe je glavni dejavnik davčne obremenitve finančnih holdingov in pomembno vpliva na atraktivnost davčnega okolja države. Predlog zakona izboljšuje trenutno ureditev z razširitvijo pogojev za izvzemanje dividend in uvedbo polovičnega izvzemanja kapitalskih dobičkov.

Z vidika države obstajajo trije med seboj povezani cilji uvedbe režima izvzemanja dohodkov iz udeležbe: (1) pozicioniranje Slovenije kot finančnega centra za holdinške družbe preko ugodne davčne obravnave dohodkov holdinških družb, (2) spodbujanje razvoja storitvenega sektorja, ki podpira holdinške družbe (pravne pisarne, davčni svetovalci, banke, skrbniška podjetja ipd.), in (3) prestrukturiranje davčnih prihodkov države iz naslova davka na dohodek pravnih oseb na naslov davka na dodano vrednost (izpad DDPO zaradi izvzemanja dohodkov iz udeležbe in povečanje DDV zaradi povečanja dejavnosti storitvenega sektorja). O davčnih učinkih delovanja najemnega stanovanjskega in poslovnega fonda je prikazan na gornjem primeru.

Kljub izboljšanju glede na trenutno stanje predlog ZDDPO-2 le delno izboljšuje atraktivnost slovenskega davčnega sistema za holdinške družbe. Medtem ko je predlagana rešitev za izvzemanje dividend ena najbolj konkurenčnih v evropskem merilu, ostaja izvzemanje kapitalskih dobičkov v primerjavi z nekaterimi drugimi državami EU (tabela) relativno nekonkurenčna.

Tabela 1: Davčna obravnava dohodkov iz udeležbe v treh državah članicah EU.

	Nizozemska	Belgija	Luksemburg
Obseg izvzemanja	100% izvzemanje dividend in kapitalskih dobičkov ob izpolnjevanju pogojev udeležbe in	a) 100% izvzemanje kapitalskih dobičkov ob izpolnjevanju davčnega pogoja.	Finančni holdingi po zakonu iz leta 1929 so obdavčeni po posebni

	davčnega pogoja.	b) 95% izvzemanje prejetih dividend ob izpolnjevanju pogojev udeležbe in davčnega pogoja	stopnji 0%.
Pogoji udeležbe	<ul style="list-style-type: none"> • Udeležba najmanj v višini 5% • zavezanec udeležbe ne vodi kot kratkoročne finančne naložbe oziroma portfeljske naložbe 	<ul style="list-style-type: none"> • Udeležba v višini najmanj 10% ali 1,2 mio EUR • Obdobje trajanja udeležbe najmanj 1 leto 	Udeležba v najmanj v višini 10%
Davčni pogoj	Odvisna družba, ki izplačuje dividende oziroma katere delež v kapitalu se odtuja mora biti davčni zavezanec. Višina davčne stopnje ni pomembna.	Odvisna družba, ki izplačuje dividende oziroma katere delež v kapitalu se odtuja ni rezident države v kateri znaša splošna davčna stopnja na dobiček podjetij manj kot 15% (ne velja za države EU).	Odvisna družba, ki izplačuje dividende oziroma katere delež v kapitalu se odtuja ni rezident države v kateri znaša splošna davčna stopnja na dobiček podjetij manj kot 11%.

Vir: Earnst & Young: Worldwide corporate Tax guide, PriceWaterhouseCoopers: Holding Companies in Luxembourg

Zaradi vsega navedenega so smiselne naslednje vsebinske spremembe predloga zakona:

1. Razširitev izvzemanja kapitalskih dobičkov iz odsvojitve lastniških deležev na 100 %. Analogno se kapitalske izgube ne priznavajo kot odhodek pri ugotavljanju davčne osnove zavezanca.
2. Predlog zakona kot pogoj za izvzemanje kapitalskih dobičkov določa 8% udeležbo v drugi gospodarski družbi. V tem primeru zavezanec, ki kljub velikemu absolutnemu znesku naložbe ne dosega 8% praga, ni upravičen do izvzemanja kapitalskega dobička. Pogoj se spremeni tako, da določa ali 8% udeležbo ali udeležbo v višini vsaj 2 milijonov EUR.
3. Predlog zakona določa davčno ugodna okolja kot države (razen držav EU) v katerih znaša splošni davek na dobiček podjetij manj kot 12,5 %. Predlog zakona v primeru transakcij, ki so vezana na podjetja v državah z ugodnim davčnim okoljem, ne dopušča koriščenja določenih ugodnosti, med drugim tudi izvzemanja kapitalskih dobičkov. Primer takšne države je Srbija, v kateri znaša davek na dobiček podjetij 10 %. Zaradi specifik in regionalne usmeritve slovenskega gospodarstva je smiselno, da se ta prag zniža iz 12,5 % na 10 %.

K 21. členu:

V prvem odstavku se za besedo "zakona" postavi piko, nadaljnje besedilo pa se nadomesti z naslednjim besedilom:

"Oblikovanje popravka terjatev lahko zavezanec izvrši, če so neplačane terjatve starejše od šestih mesecev, če je zoper dolžnika sprožil sodni postopek, če se dolžnik nahaja v postopku prisilne poravnave ali stečaja. Oblikovanje popravka naštetih terjatev se opravi v odstotku, izračunanem na podlagi izkušenj iz preteklih let in pričakovanj v prihodnosti."

Obrazložitev:

V predlogu zakona je določeno, da zavezanec lahko oblikuje popravke terjatev (znižuje davčno osnovo) največ za 1 % ustvarjenih prihodkov. Predlagana rešitev je v precejšnjem neskladju z dejanskim stanjem, ki izkazuje visoko stopnjo finančne nediscipline, dolgotrajne sodne postopke vtoževanja terjatev, številne prisilne poravnave in stečaje.

Glede na takšen položaj bi moralo biti davčnim zavezancem omogočeno, da lahko znižajo davčno osnovo (oblikujejo popravke terjatev) v določenem odstotku dejansko neplačanih terjatev. Ta odstotek pa se določi glede na pretekle izkušnje in pričakovanja v prihodnosti. Možnost oblikovanja popravka terjatev mora biti predvidena tudi za primere pričetka prisilnih poravnav, stečajev ali ob pričetku vtoževanja terjatev na sodišču. Predlagana ureditev naj vključuje samo tiste terjatve, ki so starejše od šestih mesecev. Predmet oblikovanja popravkov ne morejo biti terjatve, ki so posledica običajnih zamikov plačil.

K 24. členu:

V prvem odstavku se v 3. točki število "12,5 %" nadomesti s številom "10 %".

Obrazložitev:

Enako kot pri 8. členu

K 25. členu:

1. V prvem in drugem odstavku se število "50 %" nadomesti s številom "100 %".

2. V tretjem odstavku se število "12,5 %" nadomesti s številom "10,0 %".

Obrazložitev:

Enako kot pri 8. členu.

K 29. členu:

Za tretjim odstavkom se doda nov četrti odstavek, ki se glasi:

"(4) Kot odhodek se davčnemu zavezancu prizna plačani prispevek članarin zbornicam."

Obrazložitev:

Zbornice so ustanovljene na podlagi zakona, kar pomeni izraz interesa države po združevanju gospodarskih subjektov. Namen združevanja je zastopanje interesa članov zbornice in povečevanje učinkovitosti delovanja članov. Zato je upravičeno, da se članarine zbornicam, ki jih plačajo davčni zavezanci, obravnavajo kot davčno priznani odhodek.

K 30. členu:

V prvem odstavku se v točki 8.b) število "12,5 %" nadomesti s številom "10 %".

Obrazložitev:

Enako kot pri 8. členu.

K 32. členu:

Besedilo drugega odstavka se spremeni tako, da se glasi:

"(2) Za posojila delničarja oziroma družbenika po prvem odstavku tega člena se štejejo tudi posojila tretjih oseb oziroma če so posojila pridobljena v zvezi z depozitom tega delničarja oziroma družbenika v tej osebi oziroma banki."

Obrazložitev:

Že obstoječa davčna zakonodaja je preko instituta t.i. tanke kapitalizacije omejevala pojav "davčnega ščita" zaradi dolžniškega financiranja, kar vsebujejo vse evropske davčne zakonodaje, kot enega izmed možnih. Kljub temu se predlaga korekcija oz. črtanje določbe za tista posojila bank, za katerega jamči družbenik oz. delničar. Pri malih in srednjih podjetjih se pogosto dogaja, da se dodatni, vendar nujni kapital lahko pridobi le tako, da družbenik nastopi kot garant.

K 33. členu:

1. V petem odstavku se v 1. točki število "3 %" nadomesti s številom "5 %".

2. V petem odstavku se v 3. točki število "15 %" nadomesti s številom "25 %".

Obrazložitev:

Amortizacijske stopnje za gradbene objekte kot tudi za opremo, vozila in mehanizacijo so za davčne namene opredeljene nižje kot v sedaj veljavnem zakonu in računovodskih standardih. Državni svet meni, da takšen pristop upoštevanja amortizacije pri ugotavljanju davčne osnove ni razvojno naravnano, ne spodbuja investicij in ima negativne učinke na posodabljanje opreme in objektov. Po grobi oceni bi imela navedena sprememba amortizacijskih stopenj glede na sedaj veljavni zakon za posledico povečanje efektivne davčne stopnje za 2 odstotni točki. Predlog zakona že z uveljavitvijo uvaja institute, ki pomenijo večjo davčno obremenitev, medtem ko tiste spremembe, ki pomenijo manjše obremenitve zavezancev pa šele postopno v večletnem prehodnem obdobju. Zato državni svet predlaga, da se amortizacijske stopnje za gradbene objekte kot tudi za opremo, vozila in mehanizacijo za davčne namene ne znižujejo glede na sedaj veljavne.

Kot je razvidno iz predlagane ureditev se letne amortizacijske stopnje za opremo, vozila in mehanizacijo znižujejo iz 25 % na 15 %. Rešitev ni v smeri razvojne naravnosti, cilj zakonodajalca mora biti, da podjetje v čim krajšem času amortizira

opremo, ker na ta način skrbi za njeno zamenjavo. V času stalnega razvijanja novih tehnologij in opreme je zagotovo sporna predlagana rešitev, po kateri bo kupljena oprema lahko amortizirana šele v šestih letih in 6 mesecih.

3. Doda se nov odstavek, ki se glasi:

"(7) Če se davčni zavezanec tako odloči, se mu stroški amortizacije lahko priznajo v višini, obračunani po metodi pospešene amortizacije in po stopnjah pospešene amortizacije, ki jih je davčni zavezanec sam določil. Stroški amortizacije po izbrani metodi pospešene amortizacije se priznajo pod pogojem, da davčni zavezanec metode in stopenj v življenjski dobi posamične opreme ne spreminja."

Obrazložitev:

Z amortizacijo opredmetenih osnovnih sredstev se oblikuje vir za financiranje vlaganj v nova osnovna sredstva, ki so fizično ali ekonomsko dotrajala. Glede na to, da je predvsem ekonomsko zastarevanje vedno hitrejše in morajo gospodarski subjekti, v kolikor želijo slediti konkurenci, vedno hitreje nadomeščati ekonomsko zastarelo opremo z novejšo, učinkovitejšo in zmogljivejšo, je upravičeno pospešeno amortiziranje opreme, saj le na ta način gospodarski subjekt še pred potekom fizične življenjske dobe, ki je daljša od ekonomske, z amortizacijo zbere dovolj velik vir za financiranje nove opreme. V kolikor se za davčne namene prizna samo strošek amortizacije, izračunan po metodi enakomernega časovnega amortiziranja, pri čemer se glede na predlog novega zakona letne amortizacijske stopnje celo znižujejo, je za oblikovanje vira financiranja iz naslova amortizacije potreben bistveno daljši čas, kar pomeni, da mora tisti gospodarski subjekt, ki skrbi za razvoj proizvodnje in želi slediti tempo tehnološkega razvoja, za nova vlaganja v opremo zagotoviti druge vire, torej posojila, s čemer pa se zaradi stroškov financiranja vrednost investicij v novo opremo po nepotrebnem povečuje. To pa tudi z narodnogospodarskega vidika gotovo ni smotno.

K 55. členu:

Doda se nov drugi odstavek, ki se glasi:

"(2) Zavezanec lahko uveljavlja zmanjšanje davčne osnove v višini 20 % investiranega zneska v opredmetena sredstva, razen v osebna motorna vozila ter razen v pohištvo in pisarniško opremo brez računalniške opreme, in neopredmetena dolgoročna sredstva, vendar največ v višini davčne osnove, če gre za investicije v opremo in neopredmetena dolgoročna sredstva v Sloveniji."

Obrazložitev:

Ohranitev davčnih olajšav za vlaganja v opremo in njihova razširitev tudi na vlaganja v nepremičnine je smiselna in nujna. Nižja stopnja obdavčitve ter poenostavitev davčnega sistema nikakor ne odtehtata pozitivnih učinkov davčnih olajšav. Potrebno je namreč upoštevati dejstvo, da velika večina slovenskih družb ne deluje v sektorju proizvodnje, temveč na področju storitvenih dejavnosti (prevozi, gostinsko, gradbeništvo, finančne in

poslovne storitve), kar pomeni, da bi ukinitvev olajšav za vlaganja v opremo in nepremičnine povzročila, da ti gospodarski subjekti ne bi bili (ali v bistveno manjši meri) pripravljeni vlagati sredstev v dodatna investiranja, ki vedno nosijo določen riziko. Ta riziko je lažje obvladljiv, če država spodbudi vlaganje v obliki davčnih olajšav.

Poleg tega preprost izračun tudi izkaže, da imajo vlaganja številne multiplikacijske faktorje, tako v rasti družbenega produkta, zaposlovanju, kot nenazadnje tudi v pobiranju davkov. Nabava posamezne opreme običajno rezultira v dodatnem zaposlovanju, povpraševanju in posledično gospodarski rasti, povečanju oz. modernizaciji tehnološkega parka, angažiranju zasebnih sredstev v podjetniško dejavnost idr.

K 70. členu:

V prvem odstavku se v 6. točki število "12,5 %" nadomesti s številom "10 %".

Obrazložitev:

Enako kot pri 8. členu.

K 97. členu:

Člen se črta.

Obrazložitev:

97. člen predloga ZDDPO-2 določa do leta 2010 višje davčne stopnje od določene 20 % stopnje v 60. členu tega zakona. Že dosedanje spremembe ZDDPO so povečale efektivno davčno stopnjo od 11,9 % v letu 2002 na 18,7 % v letu 2005. Plačilo davka od dohodkov pravnih oseb močno narašča; v devetih mesecih 2006 je bilo vplačanega že 188,8 milijard tolarjev tega davka oz. 46,4 milijarde tolarjev več kot v celem letu 2005, ko je bilo vplačanega 142, 4 milijarde tolarjev. Indeks porasta v devetih mesecih letos na enako obdobje lani je 165,8! Po začasnih podatkih nobena pomembna gospodarska kategorija ne narašča s tako intenzivnostjo. Za nevtralnost efekta obdavčitve dohodkov pravnih oseb bi moral dobiček družb letos porasti za več kot 400 milijard tolarjev. Takšno povečanje davčnega bremena podjetij ne kompenzira niti zmanjševanje davka na izplačane plače, saj je bilo v devetih mesecih letos vplačanega 77,0 milijard tolarjev, v celem letu 2005 pa 121,2 milijarde tolarjev; torej je to zmanjšanje mnogo manjše. Predlog zakona ukinja tudi "investicijsko olajšavo", ki je pomembno zmanjševala efektivno davčno stopnjo davka od dohodkov pravnih oseb. Prav tako pa tudi predlagana sprememba amortizacijskih stopenj, ki so priznane za davčne namene, pomeni po grobi oceni za 2 odstotni točki višjo efektivno davčno stopnjo. Zato naj se ta člen črta in takoj uveljavi 20 % davčna stopnja, saj bi le tako zadržali približno enako efektivno davčno obremenitev dohodka pravnih oseb, kar bo prispevalo tudi k ugodnejšemu položaju fiskalne konkurenčnosti Slovenije v EU.

* * *

Za poročevalko je bila določena državna svetnica Marta Turk.

Državni svet Republike Slovenije je na 47. seji, dne 11. 10. 2006, na podlagi druge alinee prvega odstavka 97. člena Ustave Republike Slovenije (Ur. l. RS, št. 33/91-I, 42/97, 66/2000, 24/03 in 69/04) sprejel naslednje

M N E N J E

k predlogu zakona o davčnem postopku (ZDavP-2) - druga obravnava

Državni svet predlog zakona **podpira**.

Državni svet je k predlogu zakona oblikoval naslednje **konkretne pripombe**:

K 3. členu:

Doda se peti odstavek, ki se glasi:

"(5) Določbe, ki se nanašajo na pobiranje davka, se smiselno uporabljajo tudi za pobiranje članskih prispevkov zbornicam, če je z zakonom o njihovi uvedbi tako določeno."

Obrazložitev:

V skladu z zakonom o Kmetijsko gozdarski zbornici Slovenije je Kmetijsko gozdarska zbornica Slovenije pravna oseba javnega prava, ki za opravljanje z zakonom določenih nalog svojim članom odmerja zbornični prispevek. Zbornični prispevek KGZS odmerja svojim članom na podlagi odločbe, izdane v skladu z ZUP. Glede na to, da ZUP v drugem odstavku 289. člena določa, da v primeru neplačila, upravno izvršbo denarnih obveznosti opravi davčni organ po postopku, predpisanem za izvršbo davčnih obveznosti, in da je v skladu s 26. členom ZGKZ Davčna uprava Republike Slovenije pristojna za odmerjanje, pobiranje in izterjavo obveznega zborničnega prispevka članov KGZS, je konkretna pripomba utemeljena, saj bi sicer prišlo do neskladnosti med predlaganim zakonom in veljavnima ZGKZ in ZUP. Nenazadnje tudi že sam predlog zakona v 160. členu predvideva možnost, da davčni organ opravlja izvršbo drugih denarnih nedavčnih obveznosti, med katere sodi tudi članski prispevek zbornicam.

K 14. členu:

V petem odstavku se črta beseda "šestih" in nadomesti z besedo "dveh".

Obrazložitev:

Državni svet predlaga skrajšanje roka za izdajo zavezujoče informacije na dva meseca.

V 15. členu je na novo določena možnost za davčne zavezanca, da od davčnega organa pridobi zavezujočo informacijo o davčni obravnavi bodočih poslovnih dogodkov. Davčni organ naj bi takšno informacijo izdal v šest (6) mesečnem roku, kar je za poslovno prakso, kjer je pomembna hitra odločitev, nesprejemljiv. Hitreje izdana (plačljiva!) informacija bi davčnim zavezancem pomagala pri pravilnem izpolnjevanju davčnih obveznosti ter bi znatno pripomogla k večji pravni varnosti, s tem pa tudi vplivala na manjše število pritožbenih postopkov.

K 69. členu:

1. V prvem odstavku se 4. alineja črta.
2. V 5. alineji se besedilo za besedo "ali" črta.

Obrazložitev:

Ocena davčne osnove v primeru, ko davčni organ ugotovi, da napovedani prihodki oziroma prihodki, izkazani v obračunu davka niso sorazmerni napovedanim odhodkom oziroma odhodkom, izkazanim v davčnem obračunu, omogoča subjektivne presoje pooblaščenec osebe davčnega organa. Normativi porabe materiala v posamezni dejavnosti niso določeni, poleg tega je poraba zelo spremenljiva od zavezanca do zavezanca, na kar vplivajo različni proizvodni postopki in tehnologije. Iz tega sledi, da je lahko zavezanec vedno v negotovem položaju, ker mu ni znano, niti mu ne more biti znano, kdaj bo davčni organ presodil, da so napovedani odhodki nesorazmerni napovedanim prihodkom.

Podobno predlog zakona ne določa kdaj so poslovne knjige in evidence vsebinsko oz. formalno napačne. V pretekli praksi je pogosto prihajalo do ocen davčne osnove, če je bila v postopku ugotovljena formalna nepravilnost.

3. Na koncu šestega odstavka se doda naslednji stavek:

"Nižjo davčno osnovo lahko zavezanec dokazuje s katerimkoli dokaznim sredstvom."

Obrazložitev:

Za izkazovanje odhodkov veljajo splošna pravila o posedovanju verodostojnih knjigovodskih listin. V primeru ocene davčne osnove, ko denimo zavezanec ni vodil poslovnih knjig, ne poseduje dokumentacije ipd., pa je potrebno zavezancu omogočiti, da nižjo osnovo dokazuje s katerimkoli dokazilom. Vključitev predlagane določbe je smiselna zlasti iz razloga, ker je sodna praksa zavzela stališče, da znižanje davčne osnove mora zavezanec izkazovati z verodostojnimi knjigovodskimi listinami. Takšna interpretacija zakonske določbe pa je sporna, če upoštevamo, da tudi ocena prihodka ni temeljila (ali v manjši meri) na knjigovodskih listinah temveč je bil prihodek ocenjen na osnovi meril, ki jih zakon primeroma našteva (primerjava z drugim zavezancem, poraba električne energije in drugo).

K 89. členu:

V prvem odstavku se besede "v petih letih" nadomesti z besedami "v enem letu".

Obrazložitev:

Davčni zavezanec ne more biti pet let v negotovem položaju, ker se v tem obdobju omogoča davčnemu organu, da spremeni ali razveljavi svojo pravnomočno odločbo, ki je nastopila kot posledica njegove pomote. Treba je upoštevati, da odmera davka predstavlja poseg v dohodke ali premoženje zavezanca, ki ga ta mora dopustiti, zato mora zakon upoštevati strožje omejitve glede poseganja v pravnomočne akte, kot pa je ta omejitev podana v drugih upravnih postopkih, ki so običajno vodeni na zahtevo stranke.

K 100. členu:

V prvem odstavku se črta besedilo "obresti po slovenski medbančni obrestni meri za ročnost enega leta, v višini, ki je veljala na dan plačila davka" in nadomesti z besedilom "zamudne obresti".

Obrazložitev:

Državni svet predlaga določilo, da je zavezanec upravičen do zamudnih obresti od preveč odmerjenega ali neupravičeno odmerjenega davka.

V skladu s 100. členom predloga zakona o davčnem postopku pripadajo zavezancu za davek od neupravičeno odmerjenega ali preveč odmerjenega davka obresti po slovenski medbančni meri (SMOM) za ročnost enega leta. Te obresti po vsebini pomenijo le ohranjanje realne vrednosti obveznosti. Ker gre za obrestovanje od zneska, ki ga je davčni organ neupravičeno odmeril, je dolžnost vrniti davek z zamudnimi obrestmi. Z določitvijo takšnih obresti, ki vključujejo tudi kaznovalno komponento bi se tudi preprečevalo sprejemanje morebitnih spornih odločitev v davčnih postopkih s strani davčnega organa.

K 283. členu:

V prvem odstavku se znesek "20€" nadomesti z zneskom "50€".

Obrazložitev:

Po 283.členu se akontacija dohodnine ne bo plačevala, če bo najemnina ali drug dohodek fizične osebe znašal do 80€ na mesec. V praksi to pomeni, da bodo v stavbah, ki morajo imeti upravnika (to je v stavbah z več kot 2 lastniki in več kot 8 posameznimi deli) še vedno nastopali zelo veliki administrativni stroški za pobiranje najemnin za dele stavb, ki so solastnina etažnih lastnikov. Doslej je znašala oprostitev akontacije do 5000 SIT, kar je skoraj 21€.

Pri obstoječih najemninah, ki so v povprečju v Sloveniji okrog 11€/m², to pomeni naslednje. Če bo znašala površina do 7m² površine, ki bo v solasti na posameznem delu etažne lastnine ali funkcionalnem zemljišču, in ob dani najemnini 11€/m², bo znašala mesečna najemnina na enega lastnika okrog 77€ na mesec. V praksi je takšna poenostavitev zelo majhno olajšanje, saj imata pogosto dva lastnika več kot 14m² solastnine, na posamezni etažni lastnini. Zato državni svet predlaga, da se znesek

oprostitve mesečnega akontiranja poveča na 50€ oziroma na 200 € na mesec pobrane najemnine, če je oddaja dela stavbe, ki je v solasti, po našem izračunu velik okrog 18 m².

K 300. členu:

Na koncu drugega odstavka se doda stavek, ki se glasi:

"V primeru, da davčni organ z odločbo zniža predhodno akontacijo, se šteje, da se nižja akontacija upošteva za davčno obdobje v katerem se izteče 15 dnevni rok od vložitve popolne zahteve zavezanca."

Obrazložitev:

V praksi davčni organ, skoraj brez izjeme, precej prekoračuje 15 dnevni rok, v katerem bi moral odločiti o znižanju predhodne akontacije. V izdani odločbi upošteva znižanje akontacije šele od datuma, ko je odločbo izdal. Če obdobje od vložitve zahteve do izdaje odločbe, traja od dveh do šestih mesecev, zavezanec zagotovo pravočasno ne dosega pričakovane davčne razbremenitve. Prav tako pa ni ustrezno, da zavezanec nosi posledice nedelovanja davčnega organa.

* * *

Za poročevalko je bila določena državna svetnica Marta Turk.

86. člen poslovnika državnega sveta - državni svet sprejema sklepe iz svoje pristojnosti

Sklep državnega sveta o razrešitvi predsednika Komisije državnega sveta za mednarodne odnose in evropske zadeve

Državni svet Republike Slovenije je na 47. seji, dne 11. 10. 2006, ob obravnavi odstopne izjave predsednika Komisije državnega sveta za mednarodne odnose in evropske zadeve na podlagi 45. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 100/05 - uradno prečiščeno besedilo) ter 13. in 86. člena poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04 in 18/05) sprejel naslednji

S K L E P :

Državnega svetnika Jožefa Jeraja se razreši funkcije predsednika Komisije državnega sveta za mednarodne odnose in evropske zadeve.

Sklep državnega sveta o izvolitvi predsednika Komisije državnega sveta za mednarodne odnose in evropske zadeve

Državni svet Republike Slovenije je na 47. seji, dne 11. 10. 2006, na podlagi 45. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 100/05 - uradno prečiščeno besedilo), ter 7. in 86. člena poslovnika državnega sveta (Ur. l. RS, št. 44/93, 14/99, 2/04 in 18/05) sprejel naslednji

S K L E P :

Za predsednika Komisije državnega sveta za mednarodne odnose in evropske zadeve se izvoli državni svetnik Vincenc Otoničar.